

אביב, השני ברחוב שלומציון המלכה בי ירושלים. לאשתו רכש בוטיק כמתנת-נידו שואין. הוא נסע במכונית-פאר ובילה, יחד עם אורלי, בכל מקומות-הבילוי המפוארים. אולם בחודש אפריל עצרה המישטרה לפתע את אבישי הראל בחשד שרכש את חברת-הנסיעות מונדוס טורס במירמה. הוא נחשד בויוף מיסמכים. בזיוף 70 שיקים ללא כיסוי, בסכום כולל של יותר מחצי-מיליון לירות.

עצה טובה

לידידה

כל ניסיונותיו של הראל להכחיש הי מעשים שיוחסו לו, ולהשתחרר בערבות, עלו בתוהו. הוא ניסה לשכנע את אורלי, אשתו, כי טופלים עליו האשמות-שווא. בתחילה נטתה אורלי להאמין לו. היתה זו דווקא גילה, ידידתה, שאמרה לה לתר שוב פעמיים על חייה-השואוין שלה, בי עיקבות הסתבכויותי של בעלה.

רק כעבור ארבעה חודשים שוחרר אביי שי הראל מהכלא. אחרי שאביו, שאיתו היה ביחסים גרועים מאד, הסכים למכור את מכוניתו הפרטית ולשלם את תמורתה כערבות לשיחרור בנו. בינתיים הצליחה אורלי חידה לדרוש, וגם להשיג, גט מבער לה. שהתגלה כבורע-אוויר. היתה זו גילה ורטמן, חברתה הטובה ביותר, שעזרה לה בתקופת-היגרושין ועודדה אותה להיפטר, כמה שיותר מהר, מהצרה ושלתוכה נקלעה. אלא שאבישי הראל לא ויתר. הוא החל מטלפן למערכות העיתונות, להטריד את הכתבים הפוליטיים ולדרוש שיפרסמו בעיי תוגים כי טופלים עליו האשמות-שווא. כאשר זה לא עזר, החל טוען כי אורלי מציקה לו ורודפת אותו. דימינו הפרוע החזיק לכת עד כדי כך שהוא טלפן ל מערכת הטונס הוות, טען כי אורלי מאיי מת על חייו באקדח, אותו הסיפור מכר גם למערכות העיתונים האחרים. הראל לא הסתפק בהוצאת-הדיבה, הוא פירסם באחד העיתונים הודעה בנו הלשון: "כל מי שקיבל או מסר שיקים לאורלי חידה, מת צויינה להתקשר עם אבישי הראל. בהודעה שקיבלה תיבת-דואר בתל-אביב.

כשגם זה לא עזר, החליט אבישי הראל לשנות את המערכה. שוב פורסמה בעיתון גיהעורב מודעה גדולה ומאירת-עיניים, שר בישרה: "אורלי חידה ואבישי הראל גישי או מחדש בתוג המישפחה."

להשתיל

סיפור בעיתון

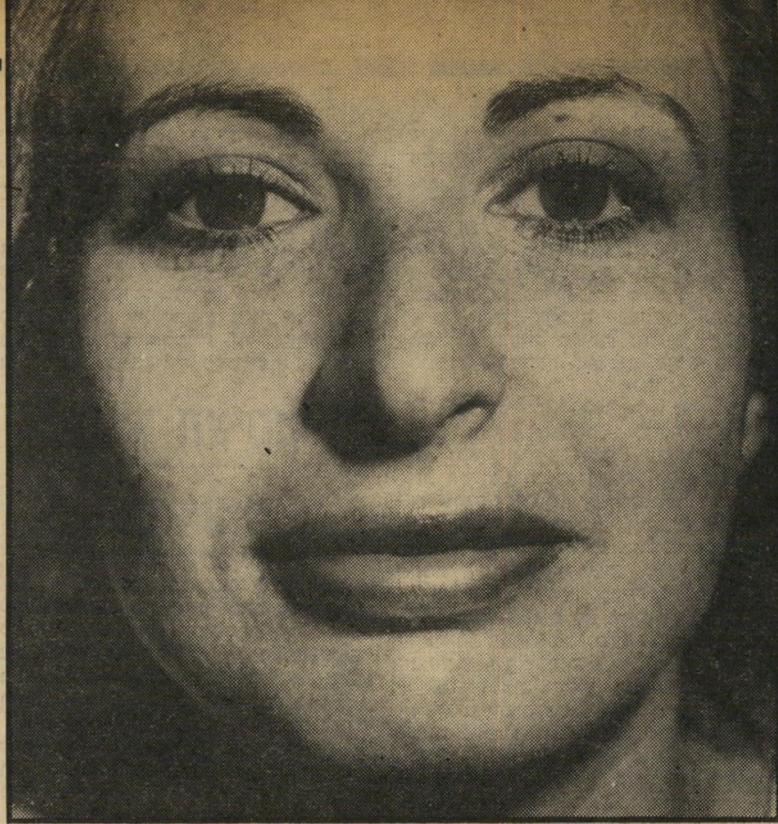
כשהבין אבישי הראל כי לא יצליח לשכנע עיתונאים מנוסים לעזור לו בתהליך-הנזילות נוספים, נזכר בחברתה הטובה ביותר של אשתו, גילה ורטמן. הראל למד להכיר את גילה, הוא ידע כי הצעירה הנאוויית היא טרף קל לשיכנוע. הוא גם ידע כי היא עובדת כפריילאנס במערכת העולם הזה, וקיווה כי יצליח להשתיל באמצעותה סיפור בעיתון.

הוא צילצל אל גילה, ביקש להיפגש איה תה. כשחזרה מהפגישה, סיפרה לאחת מ חברות המערכת כי אבישי הראל חף מכל פשע, וכי הוא קורבנה של אורלי חידה, חברתה הטובה, שהלבישה עליו סיפור כדי לזכות בפטרונות ובכסף.

כעבור יומיים סיפרה אותה עיתונאית: "הוא בחור מגעגע. בפעם הראשונה בחיי התאהבתי ברצינות! אני מכירה אותו המון זמן, אבל רק עכשיו גיליתי אותו! כי החל מתבשל הרומן שבין גילה לי אבישי, כשהנוכל המקסים מצליח ללכוד לאטילאט את הצעירה התמימה ברישתו. הוא עבר להתגורר בדירתה. כאשר היה אמור להתייצב למישפטו, העביר מיכ תב לשופטת, הדסה בן-עיתו, שבו מסר לה כי החליט לרדת למחתרת, מכיוון שהי מישטרה הודסת אחריו. מקום המסתור: דירתה השכורה של גילה, ברחוב וייצמן בתל-אביב.

גילה ורטמן נשבתה בקסמיו של אבישי. היא האמינה כי הוא חף-משפט, והאשימה את אורלי בהסתבכותו בפלילים. על-פי בקשתו של אבישי צילצלה אל אורלי ר אמרה לה: "תראי, אורלי, בתור חברה שלקח אני מציעה לך להחזיר את הנכס ש שלקחת מאבישי!" אורלי נדהמה ואמרה לגילה: "תרדי מהפרשה! תיחזרי מאביי שי! יש לו כוחשיכנוע בלתי-רגיל. את עלולה להסתבך איתו!" אך גילה מיאנה לשמוע.

כעבור שבוע צילצלה אל אורלי שוב, וסיפרה לה כי התאהבה בבעלה-לשעבר, אורלי אמרה לה, לדבריה: "גילה, את

גילה ורד

כפי שצולמה לצורך כתבה על מיכשור קוסמטי, פניה של גילה שימשו כדוגמה למיכשור. גילה ניסתה את כוחה כעיתונאית בכמה עיתונים. בין השאר עבדה במערכת העולם הזה על בסיס פריילאנס ופירטמה כחצי-תורס כתבות במשך שנת עבודתה בעיתון. היא התלהבה מן הדימוי הזוהר שיש, כביכול, לעיתונאית, קיוותה באמצעות מיקצוע זה להגיע לאנשים המפורסמים במקומות הנכונים.

החברה הכי טובה שלי, והוא היה בעלי. תתרחקי ממנו!"

תשובתה של גילה: "אל תדאגי לי!" גם כשהוזהרה על-ידי חברים נוספים מפני אבישי, אמרה: "אל תדאגי לי, מה כבר יכול לקרות לי איתו? הוא כל-יכך מיסכן, כל-יכך זקוק לי! אני רוצה לעזור לו, אנחנו עוברים לגור יחד."

לפי הוראותיו של אבישי צילצלה שוב לאורלי חידה, והשאירה את הי קו פתוח במשך ישעתיים. אורלי חידה הגישה נגדה תלונה במישטרה. גילה מי הרה להגיש תלונה נגדית, טענה שהיא ככתבת העולם הזה ושאוורלי מפריעה לה בעבודתה. כשהתבקשה על-ידי המישטרה להציג תעודת-עיתונאית, טענה כי התעודי זה, "נמצאת בדפוס".

הדבר נודע למערכת, והעורך השמייע באוונגה אזהרה חמורה.

באותה תקופה ידעה המישטרה על קשי ריה של גילה ורטמן עם אבישי הראל. כאשר חיפשה אותו המישטרה, היה המ קום הראשון שבו נערך החיפוש, דירתה של גילה. אלא שאבישי חזה כנראה את תגובת המישטרה ולא נמצא אז בדירה.

מאוחר יותר סיפרה גילה כי החליטה להיפרד מאבישי הראל. לחברה קרובה סיפרה כי היא פוחדת שאבישי ינסה לסי חוט ממנה כסף, וכי ברגע שיתברר לו שהיא חרת-פרוטה, יעזב אותה. היא ניסתה ללוות למענו כספים, אך לא הצליחה. אטאט הבינה כי היא מסתבכת ב סיפורי-אהבה לא-מוצלח.

אך אבישי הצליח שוב לשכנע אותה כי הוא הגבר שנועד לה. הרומן התחדש בעוצמה, והשניים קבעו ללכת ללרט. גילה חיכתה לו במשך שעה ארוכה, אך אבישי לא הגיע לפגישה. שוב נשבעה לנתק אי תו את הקשר.

אך כשצילצלה למחרת, נשברה. או הגה אבישי את תוכנית הבריחה המשותפת של שניהם. כסוכן-נסיעות לשעבר ידע את מועד כניסתו ויציאתו של אוניות בממל חיפה. הוא ידע שמות של אוניות ונתיבים, והכיר סוכני-נסיעות.

18 בספטמבר הגיעו השניים לחיפה, אחרי שגילה הודיעה לחברתה לדירה הי שכורה כי היא נוסעת לבלות כמה ימים בבילת (החברה החליטה לעזוב את הדירי רה אחרי הסתבכותה של השותפה). גילה פעלה בדיוק כפי שאבישי הינחה אותה. היא פנתה לחברת-הנספנות רוזנפלד, הציר גה עצמה ככתבת העולם הזה וביקשה רשות לעלות על אונית-הנסועים האיטלי קית אספרסו ליבורנו. לצורך כתבה, אח אבישי הציעה כצלם העיתון, בשם אביתר גורן.

אחרי שניתן לה האישור, עלו השניים על האוניה. אבישי הסתתר וגילה ירדה ורכשה כרטיס נסיעה לכיוון פיראוס. כשהפליגה האוניה, תגלה אבישי ולא הורשה לרדת מהאוניה בשו הגיעה ליוון.

תרגיל בזיוף הגיל

(המשך מעמוד 35)

ארצה ב-1940, וגר בנתניה. לפני שנה קצה נפשו של רעני בגילו הצעיר והוא החליט לפנות אל פקיד מירשם התושבים ולהוסיף לעצמו שבע שנות חיים.

הוא פנה לעורך-דין וזה הגיש בשמו בקשה לתקין גילי לבית-המישפט השלום בנתניה.

בתמיכה לבקשתו צירף יוסף רעני ספר תורה ישן בעל דפים צהובים שהובא לדבריו, על-ידי מישפחתו, מתימן. היה זה ספר "דברים" אחד מתוך ראשוני הספרים שהוצאו בירושלים על-ידי הוצאת הספרים ליון-אפשטיין.

גבג עמודו הראשון של הספר הבלה, נכתב בדיו שחורה, בכתב של סופר סת"ם: "נולד הילד הטוב יוסף, בשנת תרפ"ה" (שנת 1927).

רעני טען שהמילים נכתבו על-ידי אביו ביום היוולדו.

לכאורה היו סיכוייו של יוסף רעני לזכות בתקין המבוקש — טובים למדי. פרקליי טוח המדינה לא היתה יכולה לסתור את הטענה, ובאין התנגדות היה השופט מאשר את התקין. יוסף רעני היה זוכה בקיצבת זיקנה, שבע שנים לפני המועד ומדינת ישראל היתה מפסידה עשרות אלפי לירות. אלא שגם כאן התגבב החשד לליבו של אריה צ'רטוק, עוזרה של פרקליטת מחוז המרכז והוא החליט לערוך מחקר היסטורי קטן.

מתי נוסדה

הוצאת הספרים!

צ'רטוק פנה אל משרדי הוצאת לויך אפשטיין וביקש לדבר עם מייסד החברה. לאכזבתו התברר לו שלויך אפשטיין טיין הקשיש, נפטר לפני שנים אחדות ואת מקומו תפסו בנו.

אלה היפנו את צ'רטוק ליהושוע פרוי שנסקי, מהנדס בן 82, בן אחותו של מייסד הדפוס לויך-אפשטיין.

פרושנסקי ראה את ספר התורה הבלוי, אישר שאכן זהו אחד הספרים הראשונים שהודפסו על-ידי דפוס לויך-אפשטיין בירושלים, אולם כשאמץ פרושנסקי את זיכר רוגו הוא נזכר שהדפוס הועבר על-ידי לויך-אפשטיין מוורשה לירושלים, בשנת 1935. בירושלים נבנה מיבנה מיוחד לבית ההוצאה והבנייה הושלמה לאחר שנה. כך שרק בשנת 1936 ראה אור הספר הראשון של הוצאת לויך-אפשטיין בירושלים.

פרקליטות מחוז המרכז זימנה את פרוי שנסקי הקשיש לבוא ולמסור את גירסתו שלו בדבר ההיסטוריה של הוצאת-הספרים המישפחתית, מעל לדוכן העדים, והוא נענה ובא להעיד.

כך התמוטטה מלאכת התרמית של יוסף רעני. הוא הורשע על-ידי שופט השלום התננייני אריה סגלסון בעבירה של זיוף, חוייב בתשלום הוצאות המישפט, בתוספת קנס של 3000 לירות. העניין הועבר, בהמלצת השופט, לחקירת המישטרה.

במשך שנת 1977 טיפלה פרקליטות מחוז המרכז בקרוב ל-1000 תיקי בקשות לשינוי גיל בתעודת-הזהות.

לנוכח הגל הגואה של בקשות, שחלקן לפחות היה מבוסס על תרמית, החליטה פרקליטת המחוז עורכת-הדין שרה סירוטה, לנהל מאבקים מישפטיים, לחקור ולדרוש היטב בכל תיק, להעביר מיסמכים לבדי קות מעבדתיות ולפעול בתקיפות נגד אלה מבין המבקשים שביטאו את בקשתם על זיוף, מדיניות זו גרמה לכך שמיספר הבקשות ב-1978 פחת לאין שיעור. עד כה הוגשו רק 192 בקשות מסוג זה. המבקשים, שנעזרים לא פעם בעורכי-דין מפוקפקים, ובעדי שקר, משתדלים כיום לא להביא את בקשתם לפני בית-מישפט, ובתחום אחריות מחוז המרכז, וכך לא ליפול בתחום פעילותה של שרה סירוטה, שהחלטתה לשים קץ למצב ההפקרות בשטח זה, נחוששה.

הם גם משתדלים שבקשתם לא תידון בבית-המישפט בנתניה, שכן השופט התננייני אריה סגלסון בודק היטב כל בקשה שמובאת לפניו לדיון.

עמיתיו ברמלה וברחובות הם פחות קפי דניים ולכן משתדלים רוב המבקשים להביא את תיק הבקשה לבית-המישפט של ערים אלה.

אין ספק שמתוך מאות הבקשות שהוגשו, רבות היו מוצדקות, אך לאלה שמתכוונים לנצל את המצב לשם עשיית רווחים קלים — שלוחה אזהרה.

עופר קורן